

Tosama

Interni časopis TOSAME p.o. · Št. 10 · Oktober 1995 · Leto XXX · Izhaja od oktobra 1965

TRIDESET

Oktobra 1965 je izšla prva številka "hišnega časopisa" TOSAME; z današnjo izdajo Tosama torej obhaja častljivo obletnico - 30 let rednega mesečnega izhajanja. Oktoberska številka letnika '95 Tosame je zato pretežno posvečena temu jubileju.

K sodelovanju za tokratno Tosamo smo povabili dva nekdanja uredni nika, da ob obletnici zapišeta nekaj o svojih spominih na urednikovanje in Tosamo kar tako.

Povabiljenca sta se vabilu k sodelovanju prijetno odzvala; Tone Laznik je spominski zapis pripravil kot prvi urednik Tosame, urednica Marjana Lubinič pa kot urednik (oziroma urednica) z najdaljšim uredniškim stažem.

Na tridesetletnico Tosame je naravnani tudi pogovor v Tosaminem izboru. Marija Golob iz tkalnice, katere gost je tokrat bila "Tosamina ekipa", v mesecu oktobru namreč slavi enak življenjski jubilej kot slavljenska iz uvodnega dela tega zapisa.

VABILO

na kateri bodo sodelovali delavci TOSAME.

Razstava bo na svetlo postavljena ob muziki otvorjena in (kot se za praznovanje spodb) ob sedmih na petkov večer 3. novembra 1995.

Na otvoritev razstave vabljeni vsi, ki se radi v prijateljskem klepetu srečate z avtorji razstave in nekdanjimi uredniki TOSAME.

V okviru praznovanj 30-letnice glasila bo tudi priložnostna razstava v tovarniški jedilnici

Uredniški odbor

SPOMINI PRVEGA UREDNIKA

Ko sem začel v sebi "zvečiti" obljubo, ki sem jo dal sedanjemu uredniku, me je najprej obšlo: Torej - že trideset let! Ja, saj to pomeni, da je časopis starejši od mojega sina in da je moja prvorojenka - seveda: ob številnih babicah in dedkih, (če se moškim babicam tako reče), pravzaprav TOSAMA!

In obnovil se je prvi spomin v zvezi s tovarniškim glasilom: Sin se mi je rodil v začetku aprila 1966. Moje prvo srečanje z njim in z ženo pa je bilo takole: najprej me je Dolenčev Tone (ali pa Kosov Ivan) s svojim kamionom odcijazil v Krško, ko je šel tovoriti naprej proti Hrvaški. Potem sem tam, v Valvasorjevi tiskarni, kakor se ji je tedaj reklo, (bila je še samostojna, izven Papirkonfekcije), uredil tekočo številko glasila, nato pa z avtobusom preko Kozjanskega in s prestopom v Celju odpotoval v Maribor, kamor je šla žena - v domače okolje - rodit.

Saj ste razumeli poanto, kajne: najprej, na najpočasnejši način v Krško poskrbet za tovarniški časopis, potem šele, čez hribe in doline, obiskat novorojenega sina! - Tako! Da se ve!

No, kljub takemu - seveda: karikiranemu - hvalisanju samega sebe v odnosu do TOSAME, pa le moram poudariti, da ideja o ustanovitvi tovarniškega glasila nikakor ni bila moja. Sploh bi ne mogla biti. Julija 1965 sem namreč šele prišel, na povabilo tedanjega vodje računovodskega sektorja Franca Rogliča v tovarno, da prevzamem, pravzaprav: izoblikujem in izpeljem, sistem planiranja in analiz. Kako bi se, ves v uvodnem organizacijskem in izvedbenem zagonu, bremenil še z idejo izdajanja časopisa? Ideja je nastala tam, kjer je tudi morala: pri tedanjem "tovarišu sekretarju" Mirku Požeku. On sam bi lahko povedal koliko časa prej jo je že gojil in zakaj je takorekoč čakal prav name, da me je že avgusta ali septembra (torej mesec ali dva po mojem prihodu v tovarno) povabil, da prevzamem uredništvo. Ne glede na zahteve uvodne redne delovne obveznosti in na pričakovane domače obremenitve ob bližajočem očetovstvu je bil izziv le preveč vabljljiv, da bi ga odklonil. Res je ureditev nekaterih zadev iz delovnega področja nekoliko zastala, zlasti še ob pripravah in ob prvih številkah, ko je bil potreben pogovor s tiskarji, pripraviti in sprejeti poslovnik in sistem honoriranja, zbrati in animirati uredniški odbor in

potem, z rahlim nezaupanjem, skrbeti kako stvari tečejo in si zato naložiti celo več dela, kot bi bilo potrebno. Kajti kmalu sem spoznal, da imam ob sebi zavzet in zagnan uredniški odbor, ki lahko v popolnosti opravi posamične zadolžitve. Tudi sestavo uredništva mi je sugeriral Požek, saj sam še nisem imel vpogleda v sposobnosti in nagnjenja posameznikov. In kot rečeno: res je dobro izbral!

STONE LAZNIK, dipl.oec., prvi urednik TOSAME v obdobju oktober 1965 - oktober 1966.

Laznik je bil v TOSAMI od julija 1965 do konca aprila 1978 in opravljal poslovodno funkcijo vodje analizno - planskega sektorja.

No, Pavlo Buždonovo - sedaj Kamino - vo, mi je, nevednemu, še pred srečanjem z njo, predstavil kot "dobro babo" in oči so se mu zasvetile, ko mi je živahno ponazoril, kako se giblje in prestopa.

Res mu ni bilo mogoče ugovarjati, ampak Pavli se je izoblikovala v dobro fotoreporterko potem, ko je tovarna kupila za časopisne potrebe boljši fotoaparatus. Prej sem tudi kar sam fotografiral subjekte in objekte s svojo enostavno "werro".

Druga dama v uredniškem odboru - Danica Merkužičeva, je imela na skrbi

proizvodna poročila. Skrivnostno so bila podpisana z "B.M."

No, to je pomenilo Babnik - Merkužič, kajti Babnik je bil tedaj, poleg direktorja, tudi še tehnični vodja, Merkužičeva pa je v tistem času kot proizvodna planerka še sodila v ta sektor. Morda je bilo v začetku res tako, da so tabelarne primerjave bile njeno delo, komentar pa Babnikov, ampak kasneje pa se je pojavila že bolj samozavestna parača "M.B.", kar bi lahko pomenilo, da si je prisvojila že pomembnejši delež poročila. Končno pa se je vendarle pojavila tudi parača "D.M.", kar je najavljalo, da je poročanje povsem njeno. Ali pa tudi ne, kajti pojavila se je tudi označba "S.M.", kar pa naj bi pomenilo, da je del podatkov prispevala tudi tedanja kalkulantka Eka Siardova. Ob tolikšni priobčevalni poštenosti je zato potrebno pristaviti, da je znala svojim poročilom dodati tudi zanimive in občutne pogovore z ljudmi iz proizvodnje. Poleg Vide Grličeve, sedaj Vodlanove, je objavljala prigodniške pesmi, ni pa se "šenirala" napisati tudi kaj o nesmiselnem razlikovanju med proizvodnimi in neproizvodnimi delavci. Franc Peterlin, dipl.ing. je v uredništvu prevzel intervjuje s posameznimi delavci. Njegova rubrika Naš razgovor je postala tedaj najbolj cenjena in komentirana sestava časopisa. Iz vsakega pogovora je znal, preko domiselnega in poznavalskega uvoda o okolju, iz katerega je bil intervjuvanec ter pretehtanega in občutnega spraševanja in zaokrožujočega zaključka ustvariti prijetne bralne zgodbe, od katerih ima zdaj marsikateri tudi že kar dokumentarno vrednost. Bil je eden tistih, ki je dal tovarniškemu časopisu posebnost in stil, ki so ju nasledniki lahko le povzemali, izboljševali pa težko.

Ni pa bilo mogoče povzemati talenta Sreča Vodlana. Njegove domiselne, primerno hudomušne, predvsem pa avtentične karikature so dobesedno krasile tovarniško glasilo. Bahavo smo se mi, časopisni novinci, postavljali nasproti, recimo: Kemilaku, pa Konoplanu in drugim časopisom velikih sosednih tovarn, ki so že dosti pred nami izhajali (denimo: Konoplan od leta 1952) ampak takšnih risarskih dragotin niso premogli. Ostro oko in rahlo ošpičen jezik tedaj še ne, zdaj pa gotovo že legendarnih likov Vathe Votek in Filtra Filipa v Vodlanovih, običajno tridelnih stripih, pa je bil eden od viškov njegove pronicljivosti; dostikrat v svoji absolutni dobronamernosti koristen, nekaterim pomembnim in preobčutljivim grešnikom pa le prehud in neprebavljljiv opomin...

Sploh se pa je že v "mojem" prvem letu izoblikoval tudi, kasneje družin-

ski, tandem Vodlanovih, v katerem je ženski del skrbel za kvalitetno enigmatsko popestritev, ki jo je možki del primerno opremil. Tudi te, običajno skandinavske križanke, so postale enkratna obogatitev glasila iz "domačih logov".

Spominjam se, da je v kasnejših letih, verjetno zaradi neprijaznih odmevov na svoje ali družinsko delovanje, Vodlan delno odmaknil svoje pero od časopisa. Takrat je bilo, seveda, več fotografij v glasilu, glasilo pa je bilo takšno kot vsa druga. Nekom brezdušno.

Tisti, ki ni za časopis nič napisal, nič narisal, vendar pa bil nadvse dragocen in koristen in uporaben, je bil pa Borštinarjev Dušan. V kolofonu mu je sicer bilo pripisano, da je tehnični pomočnik, ampak bil je tudi tehnični mojster in tehnični vajenec. Skratka; pripravljen storiti vse za časopis, razen pisanja, obenem pa se tudi samoiniciativno še kaj domisliti, kar bi bilo časopisu v prid. Star tovarniški "maček" je znal organizirati prevoz, poskrbeti za razpečavo, angažirati in vzpodbujati ljudi za sodelovanje, sitnari, kjer je bilo treba - doma ali v tiskarni

Vse, kar mu je uspelo urediti, mi je prišel z zadovoljstvom poročati. In jaz sem mu povrnil s svojim zadovoljstvom.

Zase ne bom priznal, da sem bil zaljubljen v TOSAMO (časopis), ampak za Dušana bom pa trdil, da je bil - in da je mogoče še. Saj lahko zanika, če nimam prav!

Z zamudo je prišlo do spoznanja, da v uredniški odbor ni imenovan nihče iz komercialnega sektorja. Napaka je bila popravljena z naknadnim kooptiranjem Janeza Rozmana. Njegova neposredna vloga v uredništvu je bila, jasno, povezana s prispevki o delu, problemih in uspehih komercialnega sektorja, vendar pa mislim, da je v zvezi s časopisom še pomembnejša njegova posredna vloga. Ko smo iskali ime tovarniškega glasila, je bilo, mislim, da na pobudo tedanjega vodje komercialne, Slavka Bajca, izbrano to ime z razlago, da gre za uveljavljanje novega imena tovarne, ki je prav tedaj začelo nadomeščati dotedanjo VATO. Avtor novega imena pa je po mojem spominu, prav Janez Rozman. Saj vemo: gre za "seštevek" prvih dveh črk od Tovarne sanitetnega materiala in mogoče, da je navdih dobil pri Befami ali kakem podobnem imenu. Ali pa tudi ne. Važno je, da je, po mojem, krstni boter tako tovarne in zato posredno tudi tovarniškega glasila (čeprav bi neposredni vpliv pripisal Slavku Bajcu) Janez Rozman.

Logično je, da je bil v uredniškem odboru tudi idejni oče glasila, Mirko

Požek. In povsem naravno tudi, da je ob predaji odgovornega uredništva postal urednik on, da tako tudi neposredno preizkusi draž in skrb za izhajanje časopisa, ne le draž in čar vključevanja drugih in kritičnega motrenja njihovega dela. In naj bo zdaj zapisano, da me je v času njegovega mandata zaskrbelo vsaj glede reda pri izhajanju časopisa, če že ne glede kontinuitete, posebej tedaj, ko se mu je zazdelo, da imamo le predaleč tiskarno. In povezal se je z Učnimi delavnicami v Ljubljani in vem, da je nastala krepka zamuda pri izidu in da se je naslednji mesec delo spet dalo krškim tiskarjem in potem menda nikoli več nikamor drugam. Res pa je, da je bila krška tiskarna izbrana na priporočilo Požekovega kolega, sekretarja v Svilanitu. Pisal se je Kenda in je bil tudi urednik tamkajšnjega glasila.

V času priprav sva ga obiskala in tarna je glede nediscipline sodelavcev, časopis pa je temu primerno neredno izhajal.

Prav na tem primeru sem tedaj spoznal, kako lahko večletno uredništvanje utruji urednika, po drugi strani pa, če je uredništvo takorekoč del poslovne funkcije splošnega sektorja, tovarniško glasilo tudi izgubi značaj kolektivnosti in postane le bolj ali manj nujna obveznost te službe.

In zato sem v poslovniku in v praksi uveljavil nekatera načela, ki so morda tudi vplivala na to, da tovarniško glasilo zdajle praznuje, mislim da prav nič tuberkuloznih trideset let.

Prvo načelo je bilo, da traja mandatna doba uredniškega odbora eno leto in da se lahko le s pristankom prizadetega podaljšuje. In v času mojega "tosamovanja" je bilo potem tako, da se je vsako leto zamenjal urednik in del uredniškega odbora. Nekateri so in smo se čez nekaj let spet vrnili v odbor, nekateri so sodelovali z glasilom izven odbora, vseskozi pa so v odbor prihajali novi. Tovarna je

tedaj in vseskozi imela dovolj primerljivih ljudi za uredništvovanje in že zato se ni bilo treba uredniškemu odboru cehovsko zapirati. Sveži ljudje so pozivljali uredniško delo, obenem pa se je z njimi tudi širila in domačila vez med kolektivom in uredništvom. Slišal sem sicer, da je ga. Marjana Lubiničeva bila urednica več let, ampak verjetno se ji je tudi pod njenim uredništvovanjem odbor izmenjeval. Prav rad bi vedel in verjetno še kdo - koliko oseb se je v teh treh desetletjih enkrat ali večkrat zrotiralo skozi uredniške odbore. Morda je taka statistika že opravljena; če ni, bi jo priporočil! Ob 20-letnici je bila!

Drugo in tretje načelo pa sta bili; nujnost rednega mesečnega izhajanja na točno določen dan in predajanje časopisa neposredno v roke. Obe načeli pa je bilo mogoče doseči na plačilni dan. Tedaj še ni bil razvejan sistem knjižnega denarja, pridne poenterke in računovodske delavke so vsakomur naštele plačo v kuverto, katero je potem prevzel na plačilnem mestu. Naklada je bila prilagajena številu zaposlenih in ta trenutek je bil tako najprimernejši, da je vsakdo prejel tudi tovarniško glasilo. Ne bom z gotovostjo trdil, da je bila točnost izhajanja povsem dosežena, tudi tiskarjem je bila naša zahteva in naša tečnost nerazumna, menda niso bili navajeni pri tiskanju tovarniških glasil tekne pedantnosti.

Ampak sistem se je vpeljal in načeloma držal skozi več uredniških generacij vse do spomladi 1972, ko je tedanji direktor Jože Pogačnik, v težnji za pobočanje delovne discipline odločil, da se Tosama jemlje oz. deli pri vratarju ob odhajanju iz službe. Vseh preostalih dvajset let samoupravljanja je potem menda ostalo tako, da ste se delavci individualno in prostovoljno lahko informirali doma in če je ob taki delitvi prišlo pri oddaji gradiva ali v tiskarni do zamude, ni bilo več tako hudo.

Verjetno ne bo nič drugače z obveščanjem tudi zdaj, ko postajate delničarji. Le na nekaj bi lahko pazili; da bi vsi delničarji prejimali TOSAMO! Saj delničarji niste le aktivni delavci in upokojenci, ampak je, poleg mene, verjetno še kak bivši delavec, ki se je, na vaše povabilo, odločil, da vam prepusti certifikat. Kajne, da bom TOSAMO vnaprej redno prejemal in da mi ne bo treba zato enkrat mesečno k vratarju!

11 LET S "TOSAMO"

TOSAMO sem urejala z velikim veseljem. Uredništvo sem prevzela leta 1981 za Vladko Berlec. Takrat je TOSAMA izhajala že 16 let, sistem dela je bil vpeljan, zato dotedanje podobe nismo spreminjali. Obdržali smo utečene in priljubljene stalne rubrike. Verjetno se še spominjate predstavitev pedesetletnikov pod rubriko "življenje teče", ali pa upokojujencev pod rubriko "Upokojili so se".

S predstavljanjem Tosamovcev pa nismo ostali le pri teh dveh rubrikah, pač pa smo predstavljali tudi druge sodelavce: tiste z zanimivimi hobiji, sindikalne funkcionarje, športnike, predsednike samoupravnih organov, učence na počitniškem delu, komercialne predstavnike itd. itd... Sploh sem veliko prostora v časopisu namenila intervjujem. Ljudi sem spraševala vse mogoče: jim je všeč malica, kako so praznovali novo leto, kje so bili na dopustu, kaj menijo o samostojni Sloveniji, kako preživljajo prosti čas... Zdelo se mi je, da so intervjuji daleč bolj zanimivi, kot pa običajni članki, ki znajo biti včasih tudi suhoparni. Marsikatero informacijo, ki je večina sicer ne bi prebrala, sem "oblekla" v intervju. Prispevke so spremljale fotografije, ki jih je v vsaki številki praviloma moralo biti veliko. Dolga leta je fotografije izdeloval Tone Stare, ki pa se je leta 1988 tega naveličal. Od tedaj dalje sem fotografirala sama. Marsikateri članek mi je padel v glavo šele po dobro uspeli fotografiji. Zgodilo pa se je tudi, da fotografije niso uspele. Kot nalašč največkrat takrat, ko je šlo za neponovljive dogodke, kot npr. obisk Moped showa v TOSAMI.

Preden sem se lotila pisanja tega prispevka, sem polistala po starih TOSAMAH. Veliko zanimivega smo objavili! Spremljali smo naše športnike, zlasti kegljače, ki so na tekmovanjih redno osvajali najboljša mesta, pa tudi smučarje, nogometaše, kolesarje, "ping-pongaše", predstavili "letalca" Andreja Berganta in dvigalca uteži Marka Cerarja. Redno smo objavljali poslovne rezultate - sprva kar v celoti, kot so bili predstavljeni na takratnih samoupravnih organih, kasneje pa preko razgovorov z direktorjem in drugimi vodilnimi delavci. Vpeljali smo tudi rubriko "Vprašali ste", preko katere smo zbirali odgovore na najbolj aktualna vprašanja, razjasnili marsikateri dvom in potrdili ali pa ovrgli tisto, kar se je sušljalo po vogalih.

Veliko pozornosti smo posvetili novostim v proizvodnji - novim strojem in izdelkom. Pisali smo o prvih za-

metkih dobre proizvodne prakse (GMP) in njen razvoj spremljali vse do otvoritve nove proizvodne hale in še naprej. Spremljali smo gradnjo novega parkirišča in "Bele štacunce", aktivnosti naših gasilcev, nastope in jubileje okteta. V poletnih mesecih smo pisali o letovanju v Tosaminih počitniških objektih, jeseni smo se pridružili srečanju upokojujencev in jubilarantom. Novoletne številke smo popestrili s posebnim novoletnim razgovorom - največkrat z vodji oddelkov ali pa predsedniki samoupravnih organov. Posebna poslastica so bile novoletne naslvice, ki jih je mojstersko izdelal Feliks Vodlan. Precej prostora smo namenili tudi

MARJANA LUBINIČ, dipl.iur., urednica z najdaljšim uredniškim stažem 11 let v obdobju julij 1981 - marec 1993.

Marjanja je bila v TOSAMI od januarja 1979 do marca 1993, ob odhodu iz tovarne pa je delala kot referentka za pravne in samoupravne zadeve.

spoznavanju Tosamine zgodovine. V 80-letih smo ogromno pisali o "stabilizaciji". Ni je bilo številke, da tega znamenitega instituta ne bi omenili. Kot se je skrivnostno pojavil, pa je tudi neopazno izginil.

Marčevske številke so bile posvečene materam: razgovori z mamicami, prispevki otrok, risbice. Krajše obdobje smo precej sodelovali z Osnovno šolo Dob oz. njihovim novinarskim

krožkom, takrat pod vodstvom Lidije Leban.

Se še spomnite majskega srečanja Tosamovcev na Studencu? Z zanimivostmi s teh srečanj smo napolnili marsikatero stran časopisa.

Kaj pa akcije NNNP? Spuščanje z vrvjo s tretjega nadstropja konfekcije, gasitev požara in reševanje ranjecev, pa straže, dežurstva ... Prav zabavno! Veliko zanimanja pa tudi polemik je bila deležna predzadnja stran z osebnimi vestmi. Objavljali smo rojstne podatke (kdo vse bo tisti mesec praznoval), kdo je prišel v TOSAMO, kdo odšel, kdo se poročil in komu se je kaj rodilo. Precej manj priljubljena (zlasti za tiste, ki so se v njej znašli) je bila rubrika "zamudili so". Zelo priljubljene so bile tudi uganke in križanke. S slednjimi so me oskrbovale zlasti Majda Štempihar, Vida Vodlan, Jana Vidergar, Bernarda Bizjak in še kdo.

Izdali smo kar nekaj slavnostnih števil. Na primer ob 60-letnici TOSAME v septembru 1983, ob 20-letnici časopisa v oktobru 1985, ko smo predstavili vse dotedanje urednike in pridili skromno slovesnost, na katero smo jih povabili, ob otvoritvi nove proizvodne hale v novembru 1989 z naslovom "S kvaliteto v Evropo 1992", pa ob 25-letnici časopisa v oktobru 1990, ko smo pomagali naši sodelavki Marjani Lavrič (danes Grujič) izdati prvo pesniško zbirko Kaplja krvi.

V letu 1988 je TOSAMA dobila novo grafično podobo. Do takrat se je tiskala še "na svinec", potem pa je delo bistveno olajšal fotostavek. Ko to omenjam, ne morem mimo dolgoletnega vzornega sodelovanja s tiskarno Papirkonfekcija v Krškem, ki je kasneje posatela Papiroti (tudi ona ni ušla vetru sprememb). Po letu 1988 so TOSAME postale zanimivejše in pestrejšje tudi oblikovno.

Poseben čar je imela napetost pred izidom številke. Ali je dovolj materiala, da napolnimo vsaj 12 strani, se bodo fotografije dale vključiti v tekst, jih bo dovolj, bodo pravočasno narejene?

Še bi lahko naštevale. Bilo je vsakega po malo, veliko pa fotografij in zlasti ljudi. Trudila sem se, da bi vedno bil v ospredje postavljen človek. Na tak način sem želela, da bi se Tosamovci med sabo spoznali in poznali. Izgibala sem se kritizirstvu (ne pa kritiki). Zdelo se mi je, da je časopis zelo primeren medij za krepitev občutka pripadnosti. Zdi se mi, da nam je tega v Tosami od časa do časa primanjkovalo.

Nikakor si ne želim lastiti edinih zaslug za TOSAMO v letih 1981 do 1993. V veliko pomoč so mi bili nekateri člani uredniškega odbora in drugi sodelavci, ki so jo pomagali oblikova-

Nadaljevanje na 7. strani

TOSAMIN IZBOR

MARIJA GOLOB

Se še spominjate davnih let, ko je naš odlični pevec Oto Pestner prepeval takratni hit - pesem - 30 LET? Mnogi verjetno se, kajti še danes ji radi prisluhnemo in marsikdo si jo rad zažvižga ali zapoje. Poje o sanjah, dolgih tri desetletja. Poje tudi o dekletu, njenih očeh, poje o neprespanih nočeh, poje o In zopet je obveljala misel, da lepa pesem ni nikdar izpeta. Nekaj podobnega se je v preteklih treh desetletjih dogajalo tudi z glasilom TOSAMA, le da o njem nikoli nismo peli. Radi pa smo ga brali in enako radi ga beremo še danes.

V njem so bile zapisane marsikateri sanje o uspešnem poslovanju podjetja, naslovi člankov so bili tudi velikokrat podrejeni pozornosti naših sodelavk. Marsikateri direktor, delavka ali delavec, je omenjal neprespane noči in tudi veliko lepih oči je bilo videti na objavljenih fotografijah Tosaminega glasila. Gre torej za nekakšno naključno povezavo v kontekstu tega uvoda.

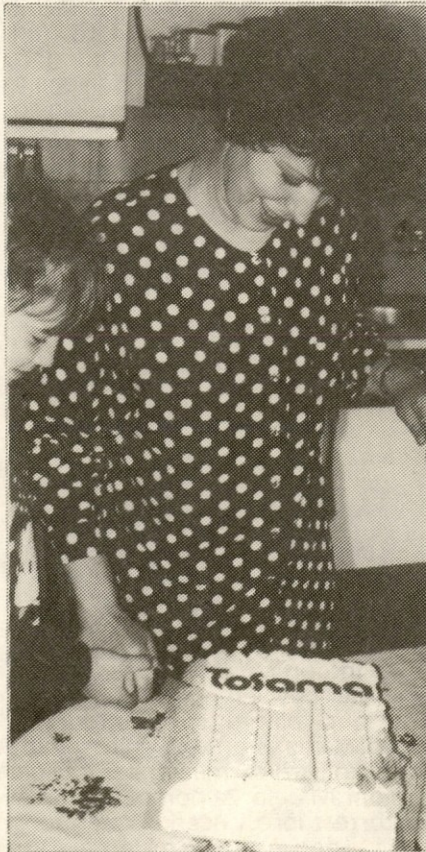
V podjetju TOSAMA pa je tudi nekdo in edina sodelavka, ki v mesecu oktobru slavi enak starostni jubilej - 30 let življenja. To je MARIJA GOLOB, delavka v tkalnici širokih tkanin. In prav zaradi te ugotovitve smo jo izbrali za sogovornico TOSAMINEGA IZBORA. Jubileji so običajno trenutki, vredni pozornosti in spoštovanja ter načeloma vedno povezani z veseljem. Kljub temu, da bo MARIJA 30 let dopolnila šele 18. oktobra, nas je pripravljene scenarij praznovanja enakega jubileja GLASILA TOSAMA nekako prehitel in odločili smo se, da pohitimo tudi sami.

S torto, oblikovano v knjigo, s tridesetimi svečkami smo veselo odhiteli na Podrečje k hiši št. 100, kjer je dom Marije GOLOB. Začetek obiska je bil nekaj posebnega, dalo se je občutiti vesel in prijeten dogodek. Kot nekakšna "dopoldanska podoknica" je izgledalo, le, da je manjkal pravi podokničar in morda še kakšen dober slovenski narodno zabavni ansambel. Ženske običajno ne vriskajo, zato s fotografom Jožetom nisva "šofer-

ke" Nuše obremenjevala s tem početjem. Sama pa se tudi nisva opogumila, kajti v najinem glasu je bilo čutiti naporno nedeljo in bala sva se, da bi bilo vriskanje, bolj kot to, podobno kikirikanju prehlajenega petelina. Ampak tudi zaradi tega vseeno ni bilo nič manj prijetno.

Že od nekdaj je znano, da mož sodi k svoji ženi. Tudi Janez niti za trenutek ni pustil Marije same, ko smo se posedli za mizo v kuhinji. In za "što-se" kakršen pač je, je le še popestril čas, ki smo ga v prijetnem klepetu preživeli skupaj. Marija ni skrivala majhne treme. Ko pa smo nazdravili, je bilo že veliko bolje in vse je steklo kot po maslu.

"Bil je 6. september leta 1982, točno ob 10.45 uri, ko sem na Brniku izsto-

pila iz aviona. Pripotovala sem k stricu Roku - gostilničarju na Viru. Bilo mi je 17 let in vse se mi je zdelo zelo neznano. Takrat sem imela "v žepu" opravljena dva letnika Srednje ekonomske šole v Splitu. Ne vem, kaj me je premamilo in odločila sem se zapustiti rodno vas Srinjine pri Splitu, oddaljeno le kakšnih 7 km od morske obale. Mlada leta so pač nekaj svoje-

ga in želja po samostojnosti ter lastnem zaslužku je hotela, da sem se odločila ostati tu. Odločnosti mi ni manjkalo, zato slovo od domačih ni bilo posebej boleče. Svet je pač majhen, sem si rekla. Enake vspodbude pa sem bila deležna tudi od mame Eve in očeta Branka, obeh bratov Iva in Davorja ter treh sester: Vivijane, Nere in Nenice."

Naša družina v Srinjinah je delavska - kmečka. V otroštvu seveda ni bilo lahko. Mati je gospodinjala. Edini vir zaslužka ali v večini, pa je bilo očeto-vo delo v ladjedelnici Split. Ko je do kruha prišel starejši brat, nam je bilo mnogo lažje.

Rada, zelo rada se spominjam otroštva. Veliko lepih trenutkov smo preživeli skupaj. Bila sem dekletce, namazano z vsemi "žavbami". V živem spominu imam moža, ki je v našem kraju gradil bazen, poleg tega pa se je veliko ukvarjal z gojenjem cvetic. Za obljubo naše otroške pomoči nam bi moral dati vsakemu kar po 1 kg sladolea. Ker pa tega ni storil, smo mu dodobra razredčili cvetlični nasad. Stvar ni ostala anonimna, nadaljevanje te zgodbe je bilo v mnogo hujši obliki kasneje doma!"

Med časom najinega klepetu je Marija veselo polnila mizo s kuhinjskimi dobrotami. Ni šlo drugače. Odločili smo se za pavzo - malico. Bil pa je že tudi čas, da na torti prižgemo svečke. Zelo hitro je to opravil mož Janez. Čisto po sistemu svojega poklica. Iz delavnice je prinesel "mini brenar" in inovacija je bila potrjena.

Če ne bi vedel, da je Marija rojena Dalmatinka, bi to glede na njeno go-

vorico le stežka razvozljaj. Morda ji je sem ter tja simpatični naglas ušel na obrežje lepega splitskega morja. Zazdelo se mi je, da bolj takrat, ko je govorila o domu, domačih in že davnih spominih. O življenju tu pri nas pa mi je povedala še marsikaj zanimivega.

"Najprej sem delala v gostilni pri stricu Roku. Najrajši sem stala za točilnim pultom. Delala pa sem še vsa ostala dela, ki sodijo v ta posel. Spominjam se, kako sem se učila slovenščine. Kupila sem si zvezek in v njega beležila nerazumljive besede ter njihov "slovenski" pomen. Šlo mi je zelo dobro. V veliko pomoč mi je bil že takrat Janez in vesela sem bila, da je čimvečkrat prišel na obisk. Strašno rad je imel pivo in vedno sem ga rada naglo postregla. Brez "plašnosti" pa seveda tudi ni šlo. Vedno je bil izredno za hece, sama pa nič manj in iz tega sva se tudi resneje spoznala. Moja naslednja zaposlitev je bila v Mojci Lukovica. Tam sem bila dobre štiri leta. Po zaključku porodniškega dopusta se tja nisem vrnila. Bila sem sprejeta na delo v TOSAMO in sicer 1. oktobra 1987 leta. Prišla sem v oddelek tkalnice širokih tkanin in tu sem še danes."

Zopet krajši odmor. S polnimi usti dobrot se pač ni dalo pogovarjati. Brez smeha in dobre volje pa tudi ni šlo, kajti Janez je ves čas "niti štosov" držal v svojih rokah. Sem in tja smo k pogovoru dodali tudi kakšno resno, moško besedo, se pogovarjali o gospodarskih rečeh, o družini, gradnji hiše itd. Brez pozornosti do obeh deklic pa tudi ni šlo. Šestletna Barbara se je ves čas sramežljivo skrivala v dnevni sobi, devetletna Katarina, ki "na jezičku" nosi veliko očetovih vrlin, pa se je radovedno smukala v mamičnem naročju. Vse skupaj je dalo močan vtis, da je življenje v tej družini resnično prijetno. Kot pravi "golobčki" so se mi zdeli, ki grlijo tako, kot da hočejo povedati, da je pri njih doma zelo lepo.

In kaj pri Golobovih počnejo takrat, ko si skupaj vzamejo čas za prijetne družinske ure?

"Smo povsem preprosta družina", nadaljuje Marija. "Nikoli nam ni dolgčas. Včasih se vključimo v kakšno krajevno delo, včasih se kam odpeljemo tudi s kolesi. Kot mati in gospodinja z veseljem skrbim, da je doma vse v najlepšem redu. Janez je veliko odsoten. Kaj hočem, je pač priden in delaven oče in mož. Lepo se dopolnjujemo in živimo po željah in okusu naju obeh."

In zopet na sceno stopijo Janezovi heci. "Še to povej, da rada zahajaš k tašči na kavo, da tvojo romantično dušo krepijo mnogi prebrani romani, da TV zaradi tebe skoraj ne bi potrebovali, ker vedno zaspiš ... zopet smeh!"

Marija mi še pove, da zelo rada pleše in poje. Ko je bila še v Dalmaciji je prepevala v šolskem in cerkvenem zboru. Ples pa jo predvsem razvame na kakšni vaški veselici ali družinskih hišnih zabavah. Rada ima tudi rože, kar lepo dokazuje majhen vrt ob potoku Mlinščica in njihova prisotnost v stanovanju.

Kot rečeno, ta pogovor smo namenili slučaju "2 krat 30 LET". Zato nam je Marija rada povedala tudi osebno mnenje o glasilu TOSAMA.

"Zelo rada prebiram TOSAMO. Prav vso preberem. Nekoliko pogrešam križanke. Posebno všeč pa so mi članki, ki osvetlijo dogodke raznih tovarniških srečanj, izletov itd. Tudi Tosamin izbor mi je všeč. Omogoča mi spoznati to, kar je zanimivega in spoznanja vredno od sodelavk in sodelavcev."

Bil je že čas, da smo se ozrli na lepo torto in goreče svečke, ki so počasi izginjale. Kot veli navada, jih je bilo potrebno "pihniti" in torto tudi razrezati. Marija vstane in z enim samim, nekoliko blažjim "maestralom" uspešno opravi delo. Za pomoč pri razrezu torte zaprosi hčerko Katarino in pravi: "Lepo je in všeč mi je, da je vse

tako domače. Priznam, da sem se nekoliko bala te pozornosti. Rada imam TOSAMO in upam, da bom v njej lahko še dolgo služila kruh svoji družini. To naključje praznovanja mojih 30 let in enakih glasila Tosama, pa želim izkoristiti za iskrene čestitke z najlepšimi željami prav vsem, ki so v preteklosti, danes in upam, da tudi v prihodnje skrbeli, da je bilo vedno prijetno listati in brati našo Tosamo."

Tudi tebi, Marija in družini vse najboljše in najlepše. Lepi spomini ostajajo in naj nikoli ne zbledijo. Na tvoj dom v Srinjinah, tvoje domače in vse lepo, kar si v teh 13 letih preživela skupaj z nami in tvojimi tu. Življenje vedno uči in vedno izziva z novimi cilji. Uresniči jih v zdravju in zadovoljstvu čim več!

Pesem!? Da. Tudi pesem "Dalmatinske lepe žene" poznam. Lepa je in prijetna za uho, kot Pestnerjeva - 30 let. Lep in prijeten pa je bil tudi pogovor s teboj - Marija.

Hvala!

M.Š.

SODELAVCI

V tej številki TOSAME s svojimi pismenimi prispevki sodelujejo: Tone Laznik dipl.oec., Marjana Lubinič dipl.iur., Albina Kosmač org., Sonja Rode, Marjan Strukelj, Feliks Vodlan ing.

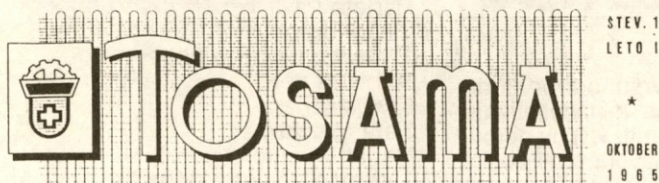
Grafična oprema časopisa, oblikovanje in risbe: Feliks Vodlan ing.

Objavljene fotografije je posnel: Jože Vidmar

Računalniška obdelava tekstov: Valenti na Ocvirk

Grafična postavitev časopisa: Slavko Levičar, Papiroti, vse iz papirja, Krško d.o.o. Avtorjem posameznih prispevkov se uredniški odbor zahvaljuje za sodelovanje in vabi tudi druge k sodelovanju.

FAKSIMILE PRVE STRANI PRVE »TOSAME« TER VSI NEKDAJ NJENI NASLOVNI ZAPISI

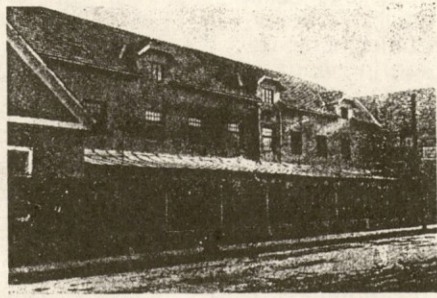
GLASILO TOVARNE SANITETNEGA MATERIALA - DOMŽALE

OB PRVEM KORAKU

Obešanje in seznanjanje sta osnova človeškega dela. Čeprav napredek pa je zlasti potreben v naši socialistični družbi, v kateri naj bi delavci delovali na tak ali drugačen način sodeluje v družbenih, političnih in ekonomskih dogajanjih. Predpogoj za uresničitev takih težav pa je obsevanje širokega zaledja razgledanih posameznikov.

Razgledovati pa se mora človek najprej v svojem ožjem okolju, tam kjer preživi dober del svojega dne in kjer se oblikuje njegov standard, osnova njegove eksistence. To razgledovanje pa mora biti vsestransko in mora biti široko izven njegovega obsega delovnega mesta, vse do čim boljše poznavanja celotnega poslovanja podjetja, v katerem dela. Na ta način bo njegovo delo sproženo, po drugi strani pa tudi opravičeno z visjo zavestjo, saj svojega dela potem ne bo več opazoval ločeno, pač pa ga bo tesneje povezal z delom celotnega kolektiva, s katerim bo sedaj bolj seznanjen. Takega namena predvsem služi tako imenovano tovarniško obešanje. Pred vojno ga ni bilo, saj kapitalisti podjetniki razgledanih ljudi ni rabili, bili bi mu celo v škodo. Z zmago naprednih družbenih sil pa so postale tudi zahteve po obešanju in seznanjanju nujne in uresničljive. Sprva so imele preprostejšo obliko stencsov, ti pa so imeli predvsem to pomembnost, da so bili neprepovedni. Kdor je hotel biti obešen in seznanjen, je imel torej le eno možnost: stoje, na najbolj neudoben način mimogrede prebrati. Šele z obešanjem in seznanjanjem je imela torej precej »kolektivno« značaj. Z rastjo našega standarda in razvojem delavskega samospravljanja pa so postale tudi zahteve naprednejše in kolektivni so izbrali individualni način obešanja preko internih glasil. Možnosti obešanja so se temu primerno povečale, to pa je splošno tudi na ravni delovnih ljudi.

V našem podjetju so zamislili o lastnem glasilu klike le dalj časa. Nepristna rasti tovarne in skrbi v zvezi s tem pa so tovarne zamislili

Iz kronike našega podjetja: stari obrati, obnovljeni po požaru 1931. letu.

stalo vez med njimi. Ob takih namelih je svedra jasno, da ho naše glasilo moralo biti zrcalo vse dogajanj v podjetju, da bo moralo sediti preko splošnih obvestil do posameznika in da ne bo moglo biti samo posredovalec strokovnih podatkov, temveč tudi družbenega, političnega, sindikalnega in športnega življenja v našem podjetju. V tem primeru pa je nujno, da bo sodelovanje med člani kolektiva in uredniškim odborom čim tesnejše. Odbor bo z veseljem upošteval sieherno utemeljeno kritiko in dober predlog, ki bo izšel iz kolektiva, prav tako pa bo zadovoljen, če se bodo člani kolektiva oglašali s primernimi prispevki, bodisi iz svojega delovnega področja, bodisi s prispevki iz drugih zanimivih področij. Jasno je, da bodo vsi objavljeni prispevki primerno honorirani. Prav tako se uredništvu zdi na mestu, da služi naše glasilo kot tolmač kakršnih koli nejasnosti ali vprašanj, ki bi jih izrazili posamezniki. V ta namen bo po potrebi v glasilu posebna rubrika »vprašanja in odgovori«, kjer bodo tovarneva pojasnila dajali odgovor na vprašanja.

Nadaljevanje na strani 5

TOSAMA

LETO III, ŠT. 7
JULIJ 1967

GLASILO TOVARNE SANITETNEGA MATERIALA - DOMŽALE

Tosama

GLASILO DELAVCEV TOSAME

IZHAJA OD
OKTOBRA
1965
ŠT. 2
FEBRUAR
1988
LETO
XXIII

TOSAMA

GLASILO DELAVCEV TOSAME

Izhaja od
meseca ok-
tobra 1965
Ist. ki ga
člani kolek-
tiva dobijo
brezplačno,
izhaja en-
krat meseč-
no
Leto izhaja
nja: XI
Št. 9
september
1975

Tosama

GLASILO DELAVCEV TOSAME

IZHAJA OD OKTOBRA 1965 · ŠT. 7 · JULIJ 1988 · LETO XXIII

25 LET 25 LET 25 LET

GLASILO DELAVCEV TOSAME · ŠT. 11 · NOVEMBER 1990 · LETO XXV · Izhaja od oktobra 1965

ti s svojimi prispevki in idejami, zlasti naj omenim Vladko Berlec, Feliksa Vodlana, Dušana Boršnarja, Milana Drčarja, Vido Vodlan, Zdenko Kokalj, Brigito Križman, Frenka Cerarja, Viljema Dolenca, Jožeta Podpeskarja, Majdo Štampihar, Toneta Stareta. Prav gotovo tudi brez popolne podpore mojih nadrejenih ne bi šlo, pa tudi ne brez odobranja direktorja Peternela. Vedno je bil pripravljen odgovoriti na vprašanja, pa tudi če so bila zoprna. Vedno je našel čas, da je napisal in pravočasno oddal članek, za katerega je bil zaprošen, tudi če ga je moral napisati čez vikend. Veseli me, da g. Peternel ni bil zadnji

direktor, ki se je zavedal pomena tovarniškega glasila.

TOSAMA (časopis) je spremljala in dokumentirala dogajanja v Tosami (podjetju). Brez časopisa bi marsikateri dogodek utonil v pozabo. Z njim smo dobili svojevrstno kroniko, ki ji v domžalski občini ni para. Je časopis, ki je "preživel" in TOSAMA je nanj lahko ponosna. Tudi jaz, ki sem jo 11 let pomagala ustvarjati, sem ponosna nanjo.

Ob 30-letnici njenega izhajanja čestitam sedanjemu uredniškemu odboru in mu želim še veliko uspešnih števil.

V času priprav na prvi tovarniški časopis v TOSAMI je potekalo živahno razpravljanje o imenu bodočega tovarniškega glasila. Na koncu je med številnimi idejami zmagala ne posebej inventivno, vendar pa "domoljubno" ime TOSAMA. Čeprav je prvi uredniški odbor imel ob izbiri tega imena v mislih možnost zamenjav na relaciji firma - časopis in obratno, je odločitev padla za ime TOSAMA. Kasneje so se "glave" (naslovni zapisi imena časopisa) menjali, nek čas izhajanja pa ni bilo nobenega predloga za spremembo imena časopisa.

KRONIKA

Na skupni seji Sveta delavcev in Izvršnega odbora sindika Tosama so prisotni obravnavali reševanje viškov delavcev. Generalni direktor g. Janko Velkavrh je prisotnim članom predstavil strategijo nadaljnjega poslovanja podjetja Tosama. Če hočemo slediti trendom poslovanja evropskih podjetij, moramo posodobiti zastarelo tehnologijo, zmanjšati stroške poslovanja, povečati produktivnost in obseg poslovanja.

Za doseg večje produktivnosti in uspešnosti načrtuje uprava družbe vrsto ukrepov, med katere sodijo ukinitve delovnih mest in poslov, notranje prestrukturiranje podjetja v kadrovskem in organizacijskem smislu, premestitve iz režije v proizvodnjo in obratno, prešolanje, izločitev nekaterih dejavnosti v privatno sfero ter sporazumno reševanje trajnih presežkov zaposlenih.

Začasna uprava je za razrešitev problematike trajnih presežnih delavcev v sodelovanju s Sindikatom in Svetom delavcev, z ozirom na možnost podjetja, pripravila ponudbo za prostovoljno prenehanje delovnega razmerja pod nekoliko ugodnejšimi pogoji, kot jih določa zakon ter panožna kolektivna pogodba. Delavcem, ki bodo izjavili, da želijo prispevati k razreševanju problematike trajnih presežnih delavcev s tem, da prekinijo delovno razmerje v TOSAMI, je podjetje pripravljeno izplačati odpravnino v višini 75% neto plače delavca za redno delo, ki jo je prejel v mesecu pred podpisom pogodbe o prenehanju delovnega razmerja za vsako dopolnjeno leto dela v TOSAMI. Delavec, ki se bo odločil za to možnost, bo ugotovljen kot trajni presežek, kar pomeni, da mu delovno razmerje dokončno preneha po 6-ih mesecih čakanja na delo, kar je hkrati odpovedni rok. Za čas čakanja na delo bo po pravilniku prejemal 80% osebni dohodek zadnjih treh mesecev. Po dokončnosti sklepa o prenehanju delovnega razmerja mu pripadajo vse pravice iz naslova trajno presežnih delavcev za primer brezposelnosti po Zakonu o zaposlovanju in zavarovanju za primer brezposelnosti.

Odpravnina bo izplačana v roku 30 dni po prenehanju delovnega razmerja.

Svet delavcev in Izvršni odbor sindikata dajeta soglasje k nadaljevanju postopka pri reševanju viškov delovne sile pod zgoraj navedenimi pogoji. Rok za podpis pogodb je konec meseca novembra.

Komisija za splošne zadeve je obravnavala vloge sodelavcev in sicer: Cvetka Marič - pritožba na premestitev: ker ga. Maričeva izpolnjuje pogoje iz 56. člena Pravilnika o osebnih dohodkih (ta je starost 45 let in 25 let delovne dobe), zadrži osebni dohodek iz prejšnjega delovnega mesta.

Peter Okorn - vloga za finančno pomoč: dodeli se mu enkratna finančna pomoč v višini 75.000,00 SIT.

Danica Avbelj - povrnitev stroškov tečaja tujega jezika: vloga za povrnitev stroškov tečaja nemškega jezika se zavrne, ker za opravljanje delovnega mesta ne potrebuje znanje tujega jezika. Sonja Gregorin - vloga za enoizmensko delo: vloga se zavrne. Na seji Komisije je predstavnica sindikata ga. Danica Merlin podala vprašanja, ki se tičejo razpisa za zadržavstveno okrevanje in Pravilnika o ugodnostih delavcev v Tosami. Komisija za splošne zadeve s svojim sklepom zadržuje ustrezne strokovne službe, da na naslednji seji posredujejo odgovore na omenjena vprašanja.

V septembru je bila seja Kluba upokojencev Tosame, na kateri so člani obravnavali pregled dosedanjega dela, obiske bolnih upokojencev in tekoče zadeve. Seje se je udeležil generalni direktor g. Janko Velkavrh, ki je zbranim predložil poslovne rezultate podjetja, podatke o prodaji in aktivnosti pri reševanju stroškov režije.

V obdobju od zadnje seje so umrli trije upokojenci: Ivanka Urbančič, Marija Šinkovec in Avgust Nakrst.

Za obisk bolnih upokojencev sta bila na odboru predlagana Minka Dolžan in Jože Štrukelj, člani odbora pa naj na srečanju upokojencev poiščejo informacije o morebitnih dodatnih predlogih.

Na razpis za socialne pomoči sta prispeli vlogi Pevec Drage in Burja Kati. Obema se odobri socialna pomoč v višini 10.000,00 SIT.

DELOVNI IN OSEBNI JUBILEJI

V mesecu septembru so delovni jubilej **10 letnico** delovne dobe izpolnili naši sodelavci:

- Srečko Brodar
- Marjeta Pavli
- Viktor Urbanija

20 letnico delovne dobe:

- Stanislav Kern
- Silva Mežnar
- Zlata Mežnar
- Marjan Poznič

30 letnico delovne dobe:

- Ivanka Kovač

Čestitamo!

V mesecu septembru so praznovali okrogli življenjski jubilej naslednji sodelavci:

tridesetletnico Marija Kos, Iztok Lamberšek, Doroteja Prašnikar;

štiridesetletnico Joži Gregorič.

Ob tej priliki vsem želimo še mnogo

zdravih in uspešnih let.

Uredniški odbor TOSAME:

Franc Anžin dipl.iur., Janez Leskovec dipl.ing., Feliks Vodlan ing.

Izdaja in tehnično ureja
SKS-splošna služba.

Interni časopis TOSAMA p.o.
VIR, Šaranovičeva 35

Izdaja v 1300 izvodih.

Tisk: Papiroti, vse iz papirja, Krško d.o.o.

Na podlagi zakona o prometnem davku (Ur. list RS 4/92) in mnenja ministrstva za informiranje št. 23-201/92 z dne 23.03.1992, sodi časopis med proizvode informativne narave po 13. toč. tar. št. 3, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov.

ZAHVALA

Ob smrti **MARIJE ŠINKOVEC** se zahvaljujemo vsem za izrečena sožalja, podarjeno cvetje in za spremstvo na njeni zadnji poti. Posebno se zahvaljujemo Ivanki Ogorevc za govor ob slovesu in Oktetu Tosama za zapete žalostinke.

Vsi njeni

ZADNJE KOSILO

Količevo 04. 10. 1995: V gostišču Kovač so se na poslovnem srečanju zbrali člani samoupravnih organov in njihovih izvršnih teles, ki so "vladali" v mandatnem obdobju 1992 - 1995. Kot je znano se je mandat "zadnjim samoupravljalcev", ki je sicer bil podaljšan za eno leto; zaključil 11. maja letos, ko je bil izvoljen svet delavcev, kot prvi organ samoupravljanja v Tosami.

Na prijetnem poslovnem srečanju, na katerem se je zbralo večina članov nekdanjih samoupravnih organov, je generalni direktor Janko Velkavrh kot gostitelj, povabljenec nagovoril in, kot se ob taki priložnosti šika, tudi zahvalil za opravljeno delo.

Predsedniki posameznih organov so ob slovesu prejeli v spomin grafiko tudi Tosamovcem znanega slikarja - konstruktivista iz Kranja - Vinka Tuška. S kosilom v nekdanji tovarniški menzi in zdaj zasebnem gostišču se je simbolično zaključila 45-letna "samoupravna zgradba", ki se je v Tosami začela z izvolitvijo prvega delavskega sveta 10. septembra 1950.

F.V.

V tokratni Tosami zastavljamo zadnjo od serije treh ugank povezanih s praznovanjem tridesetletnice izhajanja glasila TOSAMA.

V zvezi z drugim vprašanjem, o obliki naslova časopisa TOSAMA v njenih 30 letih, se je v nabiralniku nabralo nekaj manj rešitev kot na prvo zastavljeno uganko.

Med reševalkami in reševalci, ki so pravilno uganili je žreb izbral za nagrajenko **MARTO ZUPANC** iz otroške konfekcije, ki prejme TOSAMINO nagrado v obliki kupona za 3.000 SIT. Za konec serije ugank povezanih s tremi desetletji TOSAME še zadnja uganka, ki se nanaša na količinski podatek o časopisu, povezan s stranmi. Zastavljeno vprašanje se namreč glasi:

Koliko strani bi štela TOSAMA, če bi vse doslej izšle številke povezali skupaj?

Od treh možnih odgovorov obkrožite tistega, ki je po vašem pravi - len in kupon oddajte do konca oktobra v Tosamin nabiralnik.

Za pravilno rešitev je reševalcem namenjena običajna Tosamina denarna nagrada.

Reševalci, ki so sodelovali pri vseh treh nagradnih ugankah, pa se bodo potegovali za posebno jubilejno nagrado; to je enotedenski dopust v Tosaminem apartmaju v Atomskih toplicah (datum po lastni izbiri) s plačilom kopaliških uslug za dve osebi.

F. V.

UGANKA ŠT. 3

Tosama, ki letos praznuje 30-letnico izhajanja je doslej izšla na skupno:

1. 2888 stranih

2. 3249 stranih

3. 3932 stranih

IME IN PRIIMEK: _____

NASLOV: _____

Izpolnjen kuponček oddajte v Tosamin nabiralnik (ali pošljite po pošti v TOSAMO) do konca oktobra 1995.

O TRIDESETLETIKU

MAJDA CERAR

Glasilo Tosama berem redno. Zdi se mi dokaj zanimiva, predvsem pri predstavljanju poslovnih dogajanj in odločitev v podjetju. Pohvalila bi intervjuje z delavci. Menim pa, da se je glasilo vsebinsko močno skrčilo, želela bi več zanimivih člankov.

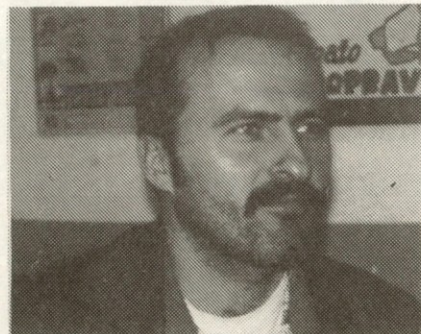
MARJANA REPAC

Tosamo redno preberem, opažam, da je zadnje čase skromnejša po količini prispevkov. Všeč so mi prispevki kot "Tosamin klepet" in kakšna karkitura.

TOMAŽ BREZNIK

S Tosamo sem zadovoljen. Menim, da je dovolj informiranja o poslovnem dogajanju v podjetju, čemur je pravzaprav glasilo tudi namenjeno. Zanimiva pa bi bila popestritev s križanko.

LJUBA DROBNE

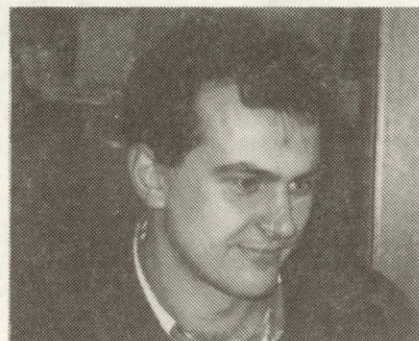
Pogrešam humor v Tosami, naprimer "Vatka in Votek", pa križanko! Poslovnih informacij je dovolj, da si obveščen o dogajanju v podjetju. Zanimive bi bile naprimer tudi kratke predstavitve sodelavcev, ne kot in-

IGOR ANTONIJEVIČ

Glasilo se je v letih, kar ga prebiram skrčilo na račun poljudnih člankov. Menim, da je poslovnega informiranja dovolj. Zanimivi bi bili potopisi s potovanj, ki so jih opravili naši sodelavci. Nekaj takega se je že pojavilo in bili so mi všeč.

tervjuji, temveč kratek zanimiv članek, kjer bi bilo predstavljeno več sodelavcev naenkrat.

S.R.

Osnove v mesecu oktobru

Nagrade mentorjem in inštruktorjem

8.019,00 SIT/176 ur

Delo v deljenem delovnem času s

– prekinitvijo nad 2 uri
13.365,00 SIT/176 ur

Dnevnice za službena potovanja v državi

– cela dnevnic 5.346,00 SIT
– polovična dnevnic 2.726,00 SIT
– znižana dnevnic 1.978,00 SIT

Kilometrini z osebnimi vozili

23,00 SIT/km

Stroški za prevoz na delo

– oddaljenost do 4 km
160,00 SIT/dan
– oddaljenost od 4 km do 8 km 220,00 SIT/dan
– oddaljenost od 8 km do 12 km 300,00 SIT/dan
– oddaljenost od 12 km do 16 km 340,00 SIT/dan
– oddaljenost nad 16 km 400,00 SIT/dan

Odpravnine ob odhodu v pokoj

200.478,00 SIT

Osnove za izračun deleža delovne učinkovitosti šoferjev in spremljevalcev

– prevožen kilometer s tovorom
3,83 SIT
– tekoči kilometer 2,53 SIT
– spremljevalec tovora
1,53 SIT

■ Albina Kosmač